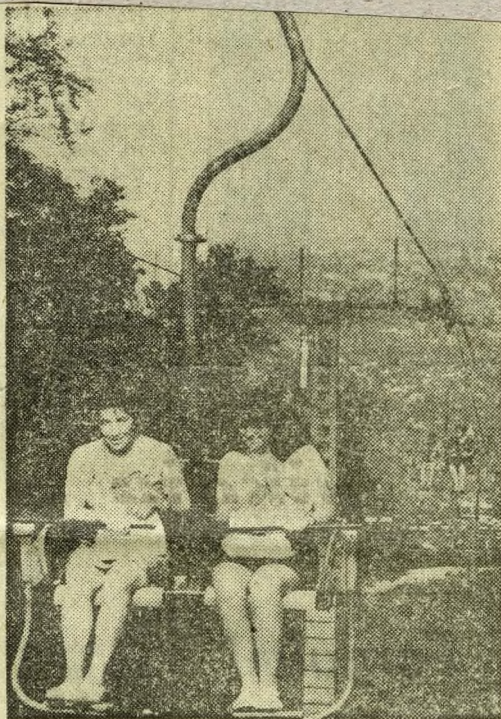


244
**Öt
 éve
 libegünk**

Egyszer volt csak

üzemzavar • Művész-

törzsközönség



Ötéves a Libegő. Két és fél millióan voltunk utasai ezalatt. A kötélpályán 16-an dolgoznak, többségük az 1970-es indulás óta.

A Libegő nem új ötlet Budapest történetében: már 1895-ben, majd 1930-ban is sodronykötélpályát terveztek a Svábhegyre, de mindkét terv papíron maradt. Végül 1969 szeptemberében megtörtént az első kapavágás, s 11 hónappal később már libeghettünk a Zugligetből a János-hegyig, 260 méter magasra, másodpercenként 15 méter sebességgel.

Legjobban a fiatalok és a nyugdíjasok kedvelik a Libegőt. Azt mesélik a kötélpálya dolgozói, hogy sok pesti művész is törzsvendég itt, köztük a leggyakoribb utas Huszti Péter, a Madách Színház művésze, meg az Operaház két magánéneke-se: Radnay György és Faragó Sándor, akik tucattjával váltják a jegyeket előre, s ha kijönnek, napjában többször is megteszik az utat hegynek fel és vissza. Azt mondják: itt a legjobb levegőzni, pihenni. Vakok is érkeznek, mindig csapatosan. Ilyenkor házi telefonon megy a jelzés a felső állomásra, melyik székben érkeznek ők, akikre külön gonddal kell ügyelni a kiszá-lásnál.

Üzemzavar egyetlen egy-szer fordult elő. Egy fogas-kerék hibájából fennakadt, megállt a 102 ülőszék, s ben-nük fél órát — de nyugod-tan, pánik nélkül — vára-koztak az utasok, ég és föld

között. Az ötéves születés-na-pon csendes belső ünnepsé- get tartottak a kötélpálya dolgozói, s azt javasolták a XII. kerületi tanács jelenle- vő vezetőinek: járjon a Libe- gő az esti órákban is, hisz csodaszép a kivilágított vá- ros látványa. A tanács el- nőkhelyettese, Aranyos Sán- dor, most éppen a SZÖ- VOSZ-szal és az Észak-bu-

dai AFESZ vezetőivel tár- gyal: létesítsenek éttermet a János-hegyi állomáson. Kel- lene. A napokban is lakodal- mas nép jelent meg a Libe- gőnél. A menyasszonyi ruha hófehéren csillogott a ma- gasban. Odafent aztán na- gyon bánta a násznép, hogy nincs hol asztalhoz ülni, s ünnepelni az ifjú párt.

Kocsis Éva